
ПРАВЕДНИКИ

Мезько Євгенія Мар'янівна (1908-1963)
Забашта (Мезько) Олена Олексіївна (1930-1998)
Мезько Олексій Пантелеймонович

ВРЯТОВАНІ

Стукало (Бронфман) Берта Йосипівна (1910-1997)
Стукало Валентин Олександрович (1935)
Рабінович Анатолій Семенович (1928)
Рабінович Світлана Семенівна (1935)

О.О. Забашта

**Берта Стукало
з сином Валентином**

Євгенія Мар'янівна Мезько з донькою Оленою жила на Подолі, на вул. Волошській, 50, у квартирі 18-А. Її сусідкою була сестра Наталія, яка мешкала разом з чоловіком Семеном Наумовичем Рабіновичем, сином Толею і донькою Светою.

На початку війни Семена Наумовича, співробітника НКВД, викликали до Москви, а обидві родини евакуювалися. Проїхавши 100 кілометрів, вони потрапили під бомбардування і повернулися додому.

Вранці 29 вересня до Євгенії Мар'янівни зайшла попрощатися її подруга Бронфман Берта Йосипівна з шестирічним сином Валентином. Євгенія Мар'янівна умовила її не йти на Сирець, оскільки та не була схожою на єврейку. Вона пішла з нею в управу, щоб одержати новий паспорт. Тоді для цього було досить підпису двох свідків. Євгенія Мар'янівна і сусідка Стенчикова (ім'я і по батькові її, на жаль, невідомі) дали письмові підтвердження, і Берта Йосипівна одержала новий паспорт на ім'я Валентини Іванівни Стукало, росіянки за національністю.

Її і дітей в сім'ї Мезько ховали протягом всіх двох років окупації: в своїй квартирі, в інших районах Києва, на декілька днів виводили з міста.

Після війни Євгенія Мар'янівна працювала продавцем. Захворівши діабетом і гіпертонією, вона померла в 54 роки.

Берта Стукало – теж продавець. Її чоловік, Олександр Іванович Стукало, повернувся з фронту інвалідом II групи і помер 1949 року. Берта Йосипівна одна виховала сина, дала йому вищу освіту. Валентин Олександрович Стукало працює інженером-конструктором в «Київенерго». З дружиною Алдоною Іокубівною вони виростили двох доньок.

Родині Мезько 1996 року присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру».